

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 975/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца В.П. из П.П., кога заступа пуномоћник З.Ћ.Б., адвокат из Н., против туженог Привредног друштва за производњу и промет пекарских производа АД Ж. из Н., улица ... бр...., кога заступа пуномоћник А.К., адвокат из Н. и пуномоћник за пријем писмена адвокат Н.К. из Н., ради исплате разлике зараде по основу рада у смени, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу 19 Гж1. бр.24/15 од 06.02.2015. године, у седници одржаној 21.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу 19 Гж1. бр.24/15 од 06.02.2015. године у ставу другом, **ОДБИЈА** жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу 5 П1. бр.4012/13 од 10.07.2014. године у погледу разлике зараде за период фебруар 2010. – јул 2010. године, са затезном каматом почев од 15-тог у наредном месецу за наредни месец и уплате доприноса фондовима ПИО.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу име трошкова парничног поступка исплати 218.648,00 (двестотинеосамнаест хиљада шестстотиначетрдесетосам динара), у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу другом преиначена је делимично првостепена пресуда у ставу 1. изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражена исплата разлике у заради у погледу сменског рада за период од 23.02.2010. године до 31.07.2010. године и доприноса.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев ради исплате разлике зараде због сменског рада по основу колективног уговора за период од 23.02.2010. до 31.07.2010. године, као и уплату доприноса за наведени период, сматрајући да је првостепени суд погрешно применио материјално право.

Наиме жалбени суд сматра да тужилац у спорном периоду није радио у три смене, већ је радио по моделу радног времена 12/36, односно да је непрекидно радио 12 сати, а 36 сати је одмарао (исказ сведока Ј.Н. – руководиоца тужиоца), па нема сменског рада нити измене смена због чега тужиоцу за спорни период не припада право на тражену разлику зараде.

Изложено становиште није правилно.

Из исказа сведока Н.Ј. – управника у Сектору за производне послове произилази да је од 23.02.2010. године на основу одлуке послодавца организовано радно време у две смене за две групе радника које раде по моделу радног времена 12/36, (раде 12, а одмарају се 36 сати). Рад се одвијао у ноћној смени од 18,00 или 19,00 часова до 06,00 или 07,00 часова ујутру. По том моделу рада тужиоцу је плаћен ноћни рад, али му није исплаћена накнада зараде за сменски рад.

У време настанка спорног односа Закон о раду није дефинисао сменски рад, али је дефиниција садржана у директиви ЕУ 2003/88/ЕС по којој је сменски рад дефинисан као начин организације рада у коме радници мењају једни друге на истом радном месту у складу са одређеним обрасцем, укључујућу образац ротирања који може бити непрекидан или са прекидима (континуиран или дисконтинуиран). Директива није непосредан извор права, али доприноси тумачењу права.

Имајући у виду да су се запослени на истом послу на којима је радио и тужилац смењивали према унапред утврђеном редоследу у периоду фебруар – јули то је у конкретном случају обављан сменски рад, што се не може сматрати прерасподелом радног времена.

Чињеница обављања рада на изложени начин као и висина потраживања није оспорена, па је због погрешне примене материјалног права од стране другостепеног суда побијана пресуда преиначена.

На основу члана 416. ЗПП, одлучено је као у изреци у ставу првом.

Тужилац је успео у спору, па су на основу члана 152. и 153. ЗПП признати трошкови садржани у образложењу пресуде жалбеног суда (206.648,00 динара), са додатком трошкова на име састава ревизије (12.000,00 динара колико је тужилац и тражио).

На основу члана 165. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци у ставу другом.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**